

MINDSZENT-SZEGVÁR

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ
HIVATAL

Diamant Manó nyomdájában, hová
a lap szellemi részét illető közlemé-
nyek, előfizetési- és hirdetési díjak
küldendők.

és

VIDÉKE.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Megjelen minden vasárnap.

ELŐFIZETSI ÁRAK:

Egy évre 3ft — kr.
Félévre 1ft 50 kr.
Negyedévre — 75 kr.

Hirdetések jutányosan felvételre

A magyar ipar jövője.

Hogy a magyar ipar és vele az egész iparos osztály nincs irigylésre méltó helyzetben, azt tudjuk és tudja mindenki, még az is, akinek Magyarország közgazdasági viszonyairól, csak halovány fogalmai vannak csupán. Épp az az oka, hogy kormányférfiak és szakkörök egy idő óta az ipar fejlesztésének problémáját ugyszólván a napi kérdések közé vették föl és a jó ügyszó méltó buzgalommal tanácskoznak és banketteznek, hogy a fejlődés és fölvirágzás törvényeit, kétséget kizáró biztosítással megállapíthassák és mint egyedül üdvözítő módot elfogadásra ajánlják az iparos közönségnek.

Sok kísérletet tettek e téren, de minden komolyabb eredmény nélkül, az akarat, talán a szakismelet is meg volna az illető körökben és ha mindezek dacára a kívánt eredményt elérni nem tudták annak egyedül az az oka, hogy a szakférfiak jóakarata gyakran alárendeli magát egyesek önös érdekeinek és a kormányférfiak buzgalmát félrevezetik az érdekcsoportok féltékeny üzérshellének besugásai.

Ennek a sajnálatos ténynek aztán rendszeren a következménye, hogy a szakközönség a kormányra, a kormány a szakközönségre a szegény iparosok pedig mind a kettőre neheztelnek és az örökös civodásban az egyedüli nyertes a külföldi ipar, mely drága és rosz produktióval elárasztja hazai piacunkat.

Ujabb ismét kísérletet akarnak tenni a magyar ipar fejlesztése érdekében és ezt illetékes helyen egy új iparbank fölállításával vélik legbiztosabban elérhetni.

A kormány az új iparbanknak adóelengedési és egyéb kedvezményt akar nyújtani, viszont a létesítendő iparbank köteles iparvállalatoknak és egyes iparosoknak hitelt nyújtani is így azokat pénzzel támogatni.

De ily törvényjavaslat örvendetes lépés ugyan az iparpártolás terén, ám de elég e a magyar ipar üdvösségének az az adóelengedés melyet a nagy tőkének nyújtanak azért, hogy iparvállalatok támogatása címén annál könnyebben bocsátkozhassék nyaktörő spekulációkba a kisebb iparosok megkárosítására.

Mert ha az új iparbanknak nem a kis iparos segítése, hitellel való támogatása lesz a valódi célja, akkor ez új pénzügyzet csak szaporítani fogja ama tökegyűjtődék számát, melyek mindannyi forrásai a kis ipar romlásának.

Ha az előzményeket és az új pénzügyzet létesítése körül fáradozó körök ügybuzgalmát vizsgáljuk, kétségtelenné válik, hogy itt bizonyos magánérdekek akarnak

rendezni hajtóvadászatot a hasznos és jövedelmezőnek ígérkező területen.

Mert ha nem ez volna a cél akkor egyáltalán nem volna értelme az új bank alapításának. Ahoz, hogy valamely pénzügyintézet az iparosnak költséget nyújtson nem kell új bankot fölállítani, hanem elegendő volna egy vagy több, már létező bankintézetnek adóelengedést vagy egyéb állami kedvezményt nyújtani, ha az iparos osztály hitel igényeinek kielégítésére köteleznék magát alapszabályilag.

Vagy nem célszerűbb volna e az újabb alapítás kockázatának elkerülésével egyszerűen állami kedvezményben részesíteni a vidéki pénzügyintézeteket és ily módon a vidéki iparos osztályt kiemelni abból a kátyúból, melybe a sanyaru hitelviszonyok rántották?

Ha a kormány által benyújtott törvényjavaslatban elvül kimondanék, hogy az új iparbank abban különbözzék a már fönálló pénzügyintézetektől, hogy mialatt az utóbbiak csak kellő garancia és jótállás mellett nyújtanak hitelt, addig az új pénzügyintézet a hitel megszavazása körül egyedül csak a megszorult iparos egyéni megbízhatóságát, szorgalmát és képességét veti latba, mondjuk, ha az új pénzügyintézet a már létező bankintézeteknek nemcsak győzelmes konkurrens, hanem a törekvő, de a szegény iparososztály igazi és önzetlen jótévője is akar lenni, akkor az állami kedvezmények nemcsak jogosultak, de hasznosak is volnának és mindenáron azon kellene lenni, hogy az új iparbank létesítése akadályokba ne ütközzék.

De miután az új bank valójában nem lesz egyéb oly pénzügyintézetnél, mely káprázatos frázisok hangoztatása mellett csak versenyt akar csinálni a már létező hitelintézeteknek, valóban lehetetlen elfojtani azt az aggodalmat, hogy ez esetben is csak önös érdekek sikerült diadalt ülni az országos érdek fölött.

Mert ha az iparosnak pénzre lesz szüksége és nem fog tudni kellő jótállásokat szerezni, ne higgye, hogy az új iparbank kölcsönt fog adni neki. Ha pedig ilyenre rendelkezik, akkor ugyanoly kamatláb mellett bármely pénzügyintézet szívesen leszámítolja a váltóját. Akkor hát mire való az új iparbank?

Társadalmi s községi életünk.

I.

Társadalmi állásunk, hivatásunk kellene, hogy befolyásolja társadalmi életünket, ténykedésünket.

S mit tapasztalunk? Leginkább azt, hogy a társadalmi állás s azzal karöltve járó ténykedés társadalmi életünkre alig bír befolyással.

Rég elmúlt azon idő, midőn a társadalmi állás a születéssel úgy szólva egygyé forrott

volt, s midőn a társadalmi állás a születéssel folyó s ebből folytatólag a hivatás választása volt divó.

A született főúr, a nemes foglalták el a társadalomban mindazt a mi „állás” név s fogalom alatt érthető volt; hivatása ezeknek nem volt egyéb mint az állásokat, jól, rosszul betölteni, jobb esetben a diplomáciai térre lépve azon működni, esetleg fegyverrel a kézben a hazát a veszélytől megmenteni. Megtörtént, hogy a felforgó viszonyokat még jobban elrontották, az ellentéteket nem egyenlítették ki, hanem az egyenlenséget még jobban szították!

S aztán?

A zavarosan halásztak.

Rég elmúlt, mint mondjuk — a ma az idő s talán ma jobbak a viszonyok?

Nem!

A legutóbbi évtizedek történetén végig húzódik a tudományosság helyesebben a „tudáskosság” vágyának elvitathatlan jellemvonása. Boldog, boldogtalan, hivatott s föltétlen képtelen mindannyi tudományos pályára lépett s lép. Van „társadalmi állás után vágyó ezrenként, de a valójában hivatott kevéssé, s e kevések elenyésznek a nagy hivatlan sokadalomban, s míg hajdan az állás a születéssel járván, istápolóra alig volt szükség, ma a születés által még mindig magát jogosultnak tartó s a valóban hivatottak között nehéz tusa folyik, melyekben ritkán győz a „jobb”

A pártfogók egész csapata megmozdul, habogy egy nagyságos esetleg egy méltóságos sarj „állás”-ba helyezésséről van szó — dolgozik, fáradozik az „állás”-jelölt érdekében minden magas állású sarj és egyén!

Ezek természetesen következményeképp jelentkeznek, szegénység, a nyomor — nem ritkán a „bűn.”

S miképp a társadalmi életben ép úgy a községi életben is tapasztaljuk e visszasság káros következményét!

Miképp a társadalmi élet s állás betöltésénél a pártfogás képezte és képezi mai napon is a főtényezőt, úgy községi életünkben is nem a valódi érdem az, mely diadalmaskodik, hanem azon egyén kinek sikerült több pártfogót megnyerni ügyének, az a nyertes.

Mindkét esetben rosszul van ez így!!

Tekintettel lévén községünk társadalmi s községi életére, sajnosan tapasztaljuk, hogy nálunk társadalmi élet évek óta nem volt s nincs, községi életünk pedig olyan, minő talán sohasem volt!

Ki ennek oka?

A társadalom önmaga, de részben a kormány is!!

A társadalom, mely sok tekintetben elzüllyt egyéneket magának vallott, vall s a közjó hátrányára is istápol — a kormány a mennyiben meghozta a törvényeket s hozza ezután is a nélkül, hogy azok a gyakorlati élet követelményeit kielégítették volna, avagy kielégítenék.

Nem helyes, hogy a községi életben adófizetés alapján, mint képviselő részt vehessen oly egyén ki írni, olvasni nem tud s így a törvény ismertetésével nem bírhat, ennek hiával pedig helyesen gondolkodni, itélni alig képes, még kevésbé helyes, — hogy ily polgár választás útján lehessen tagjává oly testületnek, mely hivatva van egy község jóléte fölött határozni, sok tekintetben jogot, igazságot, törvényt szolgáltatni.

Regále s borfogyasztás.

A regále, — ikertestvéreivel — a borfogyasztással átokként nehezedik a lakosságra. Annyi bosszantó incidens közt rójjuk le ezen adónemet, hogy még hadisarcnak sem hagyna semmi kívánni valót maga után.

A közel mult napokban közölték a napilapok, hogy a szegszárdi vendéglősök épen a regále elviselhetetlen körülményei miatt beszüntették a borárúsítást értesítvén a közönséget, hogy étkezésre szívesen láttatnak ugyan, de ki bort akar inni, hozzon magával.

Köz mizéria a regále — az következik a szegszárdiak eljárásából, csak hogy községünk bortermelési viszonyait, tekintve annak lakosságát hatványozott mérvben sújtja.

Bortermelésünk kizárólag a helyi konsumra szorítkozik, kivitelről szó sem lehet, akár az előállított bor mennyiségét, akár minőségét vesszük tekintetbe.

Azon kevesek, kiknek jobb minőségű boruk van, pincéjük hozzá, módjuk is van a borfogyasztási adót lefizetni, bortermésüket elfogyasztják maguk, de hányan és hányan vannak, kik hozzá se mernek nyulni a szüret levéhez, mert számítanak az adóra, a rubázatra. Eladnák de ki veszi meg termésüket?

A nagyobb fogyasztók hegyi bort isznak, vagy Csongrádról, s Lehegőből szállítják a háztartásukban szükséges bort, a mindszei termelők borát a szegénység fogyasztaná el ha fél vagy ha még egész akó számra vehetné is, de miután a regále szabványai szerint előirt minimumra, nem telik költsége, a termelők bora ott vesztegel a kamarában.

Csupa keserűségből elfogyasztanak ők maguk, de ennek is utját szegi a borfogyasztási adó, nem csekély dolog a szegénységnek manapság hektóliterenkint 2 frt 69 krt. kifizetni, végül nyakán nyarasodik bora, a mikor aztán testvérek közt se éri meg az adóösszeget a két frt hatvankilenc krajcárt.

Igy bénítja a regále a polgárok adófizetési képességét s így nem bujhat ki sok polgár az exekuzio alól.

TÁRCSA.

Az erdész leánya.

Irta: y-r.

(Folytatás és vége.)

A „Mindszent-Szegvár és Vidéke” eredeti tárcája.

De hát kinek? kérdé önmagától. Igazán ma nagyon különös vagyok, suttogá, beteg nem vagyok s mégis úgy fáj itt valami, mondá, kezét szívére téve.

Hónapok multak el. Elmult a nyár, az ősz, megjött a tél az ő csendes nyugalmával, mintegy fehér szemfedővel vonva be az alvó természetet. A kis erdészlakban mi sem változott, csak hogy még csendesebb lett ott minden, a kis Ilonka, ki ezelőtt vig danájával felébresztette az erdők viszhangját, ki versenyt énekelt a pacsirtával s versenyt futott a hegyről tajtékozva rohanó patakka, mert bent ült kis szobájában s gondolkozott — gondolkozik s vár türelmesen hiszen el kell jönnie, megigérte, hogy el fog jönni, s ő beváltja ígérte, oh, igen ő tudja azt jól, hogy a mit a vadász ígért azt hiven meg is fogja tartani. Igen, de mikor? meddig kell várnia, hiszen oly hosszú ideje már annak, hogy elment, de mikor oly lassan mulik az idő szegény Ilonkának oly hosszú a napok, oly iszonyu hosszú ez a tél! Csak már volna, csak jönne a kedves tavasz, az ő virággaival, talán Ilonka is vissza nyerné nyugalmát, a mit oly régen nem érzett kis szívében.

S mintha a természet csakugyan meg-sokalta volna, elküldte első verőfényes sugarát, mely elolvastá a havat s ki fakasztá a tavasz előhírnökeit, a kedves hóvirágot, idolyát, apist, hogy kellemes illatjukkal megtöltsék a

Hát az a szegénység mely nem vehet hektoliter számra bort, mivel elégti ki szomjvágyát? Tapasztaltuk az utóbbi farsangon, hogy egy rész a szomszéd községbe zarándokolt, hol olcsóbb a pálinka, onnét csempészte azt, más része meg spirisztust vásárolt, s abból készítette a kellemes(?) dilutiót mivel aztán a farsang örömeire megvendégelte családját, még a pólyából kikerült kisdedeket is. Különb is borhoz nem juthatván a szegénység, egész éven át apraja nagyja pálinkát iszik. Rettenetes állapot!

Eitélheti e józan ésszel ezért bárki is a szegény népet? Van e joga bárkinek is feljajdulni azért, hogy satnyul, elcsenevészedik a magyar faj? Nem természetes következménye e ezen bornirt állapotnak a katona ujoncozásnál évről-évre fokozottabb mérvben tapasztalható rossz eredmény?

Ahhoz még, hogy lakosságunk jól megtanulhassa, mi szabad s mi nem szabad a regále s borfogyasztási törvények szerint, évek keltenek, sok szekaturát kell kiállania, s a lecke óráit drágán megtíztenie.

Igy állunk Magyarország legmagyarabb megyéjében, nem kell senkinek oláhok közé menni többé, hogy a pálinka ivás nemes(?) praxisát elsejáltassa.

Községi közgyűlés.

F. hó 6-án tartá községi képviselő testületünk rendes havi közgyűlését s noha a tárgysorozat 12 pontja között eléggé fontos ügyek szerepeltek, mindazon által az 52 képviselő közül csak 17 jelent meg. Valóban, ezen közöny, mellyel képviselőink a községi ügyek iránt viselkednek megfoghatatlan és kénytelenek leszünk a község jól felfogott érdekében a választó közönségnek a legtöbbször hiányzó képviselők neveit tudomására hozni, mely után reméljük, hogy a választók olyan egyénekre fogják majdan szavazataikat adni, kik e tisztségüknek jobban megfognak felelni.

A közgyűlés első tárgyát az epres kert megvétele tárgyában létre jött szerződés bemutatása képezte — volna, ha ugyan a közgyűlés tagjainak csak fele, tehát 26 és nem csupán csak 17 jelent volna meg. E tárgy fölötti tárgyalás 30 napra elhalasztatott, vagyis az akkor

a levegőt s a szemnek is egyszersmind gyönyört nyujtsanak.

Egy szép tavaszi délután Ilonka lent sétált a kertben kedvenc virágai között, melyeknek balsamos illatja fűszerezte a levegőt.

Ilonka most oly jól érezte magát, mint már régen nem, egész lényén bizonyos magasztos nyugodtság ömlött el.

Leszakított néhány virágot a legszebb közül és keblére tűzte!

Oh; ha ő most véletlenül eljönne! merült fel lelkében e gondolat.

A mint így elmerengve egy ut kanyargó örvényén megfordult, meglepetve kiáltott fel.

A vadász állott előtte!

Nemes arca ragyogott az örömtől, mindkét kezét nyujtá a leányka felé.

— Látja itt vagyok újra; eljöttem, hogy lássam önt édes, édes kis Ilonka!

— Ah ön oly jó!

— Gondolt-e rám azóta a kis Ilonka?

A leánykának már ajkán lebegett a válasz, százszor, ezerszer, minden pillanatban! de valami szorongó érzés vissza tartá ettől.

— Jöjjön menjünk be atyámhoz, ő bizonynyára örülni fog, ha ismét meglátja önt, hiszen oly sokszor emlegettük a vadász urat.

— Maradjunk még kissé, édes kedves kis Ilonkám! kéré a vadász.

A leányka menni akart, valami félelmes érzet vett rajta erőt, mely azt sugá neki, hogy fusson, meneküljön e helyről...

A vadász gyöngéden meg fogá kis kezét. egy orgona lugosba vezeté s a gyepamlagra ültetve átölelé karcsu derekát.

Mint delejes villanyfolyam reszketteté meg ez érintés a leánykát, arca lángba borult s egész teste remegett.

egybehívandó rendkívüli közgyűlésen fog tárgyalatni.

A második tárgy Csongrádvármegye alispáni hivatalának határozata volt, melyben a Szobotka Gusztáv ügyvéd-díjjai ellen a község által felterjesztett fellebbezést visszautasítja, az okon, mert az későn nyujtatott be.

Megfoghatatlan és valóban elitelendő az, hogy a képvisleti közgyűlésen elhatározott fellebbezés, elkésve terjesztetik fel az illető helyre. Az ilyen dolgok vagy rendkívüli hanyagságból, de vétkes mulasztásból is eredhetnek és ugy ez, mint más ilyen elkésés a községnek tetemes károkat okozhat. Ugyan-e nézetnek adott kifejezést Korom Gáspár képviselő, midőn a főjegyzőt kérdi, hogy mint történhetett ez elkésés s erre nézve határozott felvilágosítást kér.

Pap Akos, jegyző hajlandó a felvilágosítást megadni és kijelenti, hogy ő is megfoghatatlannak találja, hogy a fellebbezés miért utasított e címen vissza; mert ő azt a kellő időben felterjesztette amit bebizonyítani is kész. A megye határozata m. év november 15-én érkezett, december 15-én lett tárgyalva és december 23-án beterjesztve. tehát részéről mulasztást nem követett el.

Korom Gáspár indítványozza, hogy az erre vonatkozó összes iratok terjesztessenek fel a belügyminiszteremhoz csatolva a képviselőtestület azon kérelmével, hogy a belügyminiszter hozzon ez ügyben döntő határozatot, nehogy ez ügy a végtelenségig húzódjék.

Bozó Kálmán ajálja, hogy az alispáni hivatal mult év novemberi határozata szerint, Szobotkával kísértessék meg a békés kiegyezés.

Korom Gáspár ezt feleslegesnek tartja és tudja hogy az nem is vezetne célhoz, mert a belügyminiszter határozottan kimondta, hogy 451 frtnál többet semmiesetre sem lehet adni, de a képviselő testület Szobotka javára ez összegnél többet, 600 frtot szavazott meg. Ez néki nem tetszett és megfellebbezte. A megye újabb határozata szerint a képviselőtestület a díjakat tételesen állapította meg, de még így sem lehetett többet 600 forintnál megállapítani.

Többek hozzászólása után Korom Gáspár indítványa szótöbbséggel elfogadlatott.

A közgyűlés harmadik tárgyát az alispáni hivatal átirata képezte, melyben a község felszólíttatik, hogy az eddig szokásban volt fedeztetési pótlékok ezután több város példájára és az arány céljából, percentekben szedessék.

Folytatás a mellékleten.

— Oh Istenem, mily boldog vagyok! süsogá a leányka.

De hát önnnek mi baja? Miért néz oly rosszul ki? Talán beteg, vagy el van fáradva? Hajtsa ide fejét, szólt a világon a legártatlanabb hangon s egyszersmind helyet készített ölében, hova a vadász fejét lehajtsa.

— Nem, nem! nem vagyok elfáradva.

— Nem? Azt hittem, mert oly rosszul néz ki; de hát mi baja? kérdé szomoruan.

— Ne kérd édes angyalom, hiában panasználám, nem fognád ugysem megérteni.

Hát csakugyan oly együgyűnek tart ön engem?

— Nem édes kis Ilonkám, te nagyon okos vagy, . . . és aztán oly szép, mint az Istennek legszebb angyala.

A leányka arca e szóra lángba borult, soha senki se mondá még ezt neki eddig, ugy tetszett, mintha e szó szívének minden vérét arcába kergette volna.

— Szeretlek, sokáig küzdöttem magammal, folytatá a vadász szenvedélyes hangon, nem akartam ezt neked elmondani, nem akartam nyugalmadat felzavarni, de tovább nincs erőm hallgatni . . . nagyon, nagyon szeretlek!

— Lássam suttogá a kis Ilka, én is régen gondolkoztam, hogy mi az a mi engem éjjel, nappal nyugtalanul? Oh most már tudom; bizonyosan ez az a mit szerelemnek nevez . . . folytattá lassu suttogó hangon s arcát félénken rejté a vadász keblére.

— Kedves szép kis Ilonkám.

A vadász, arca a legédesebb mennyei boldogság kifejezésével karolta át a leányka karcsu derekát, s forró csókokkal borítá el annak szép arcát.

— Oh! mily boldog vagyok! suttogá a

rint méltatandó, amelyekből jogi hasonlóságnál fogva következtethető, hogy a szerkesztőnek három havi fölmondásra igénye van. A kiadó föllebbezése folytán a kir. táblára került ez ügy, amely a járásbíró ítéletének megváltoztatásával a szerkesztőt kereseti igényeivel elutasította. Ez ítélet megokolása a következő: Fölperest el kellett utasítani, mert a pörhöz csatolt szerződésből nem tűnik ki, hogy közte és alperes közt valamely fölmondási idő megállapított volna, enélkül pedig a felperes fölmondást igényelni jogosítva nincs Törvény alapján ugyanis, más megállapodás hiában, fölmondást csak a kereskedőnek és iparosnak segédszemélyzete igényelhet, fölperes azonban nem szegődött alpereshez ily minőségben és ezt a felelős lapszerkesztőnek állása egyenesen kizárja. Érdeklődés-el várjuk ez ügyben a kir. kuria ítéletét.

— **A halálra ítélt ügye.** A gyilkosságért, gyilkossági kísérletért, rablásért stb. kötélt által halálra ítélt Gyömbér Pál ügye, mint Budapestről értesülünk, úgy áll, hogy az igazságügyminiszter még nem terjesztette föl az iratokat a felső bíróságra. Ez csak a napokban fog megtörténni. A kuria kegyelmi tanácsa a Gyömbér ügyére vonatkozó aktákat már januárban átküldötte az igazságügyminiszteriumhoz.

— **Zene estély.** Lehotta Kis Bandi a szentesi első zenekar primása és már is hirnevet szerzett, a szerző ma este a Stern-féle kávéházban bandájával együtt zene estélyt rendez. Ajánljuk e valóban élvezetesnek ígérkező estélyt olvasóink szíves figyelmébe.

— **Öngyilkosság.** Lantos Irma, ki csak egy év óta neje, Mihály Gábor tanyai lakosnak, f. hó 4-én gyufaoldattal végeztetett életének. Tettének oka: családi viszály.

— **A szegvári vásár** tegnap szép, derült idővel s kedvező kilátással vette kezdetét. Jószág kevés hajtattott fel, dacára ennek azonban igen alacsony árakon lehetett venni.

— **A mint értesülünk,** az Assicurazioni Generalihoz közel álló körökben egy magyar jég- és visszbiztosító-társaságot szándékoznak alapítani; a társaság egy millió forint alaptőkével alakul, székhelye Budapest lesz és hazánkban, mint szintén Ausztriában jégbiztosítással fog közvetlenül foglalkozni, mely célra az Assicurazioni Generali saját ügynöki hálózatát és az általa gyűjtött becses üzleti anyagot rendelkezése alá bocsátja, ezenfelül tűzbiztosítási üzletéből is nagyobb mérvben fogja az új társaságot részesíteni. Minthogy a társaság működését minden alapítási és szavazási költség nélkül fogja megkezdeni, azonfelül az alaptőke egy részét magok a Generali főügynökei jegyezték, ez új társaság előnyös fejlődése előre biztosítva van.

— **Aradon a f. év augusztus 1-jétől október 15-ig „A földi és délmagyarországi általános kiállítás”-t rendeznek az aradi és temesvári kereskedelmi és iparkamarák területére kiterjedőleg. Ehhez képest a kiállításban Arad, Temesvár, Versec és Pancsova városok, Arad, Békés, Csanád, Hunyad, Krassó-Szörény, Temes és Torontál vármegyék gazdasága, ipara, házi-ipara és kulturális fejlettsége lesz feltüntetve; gazdasági és ipari munkagépekkel, szabadalmazott új találmányokkal s oly kikkkel, melyek megismeretése kívánatos, bárhonnet részt vehetni. A kiállítás védnökei Arad sz. kir. város és Arad megye törvényhatóságai; a bizottság ezeknek küldöttein kívül az aradi kereskedelmi és iparkamara és az aradi ipartestület képviselőiből áll. A kiállítás, mely iránt a felülről vidéken máris igen élénk érdeklődés nyilvánul, a Marospart és a Kiskörut között lévő parkban s ahhoz csatlakozó üres területeken külön e célra emelendő épületekben lesz elhelyezve. Ez épületeken már javában dolgoznak s azok igen csinos képet fognak nyújtani úgy külsőleg, mint tartalmilag, mert hazánk e déleleti részén az ipar igen sok ága nagy fejlettségnek örvendő s bátran kiállja a versenyt, míg a háziipar terén igazán sok szépet és érdekességet mutathat fel. A kiállítás kapcsolatban többféle kongresszus, gyűlés és ünnepély tervezettek; így ezzel egy időben lesz Aradon az ipartestületek országos gyűlése, a kereskedő ifjak orsz. kongresszusa s október 6-ikán az aradi tizenhárom vértanú emlékszóbrának leleplezése. Lesznek időleges állat-, gyümölcs-, szőlő- és virágkiállítások, valamint méhészgyűlés. A kiállítási bizottság — diszelnökei Fabián László főispán, Salac Gyula kir. tanácsos aradi polgármester, Ormos Péter kir. tanácsos nyug. aradmegyei alispán, elnöke ifj. Kristyórány János ipartestületi elnök, titkár E. Illés László lapszerkesztő és ipartestületi titkár — mindent elkövet, hogy a kiállítás híven és méltóan mutassa be Délmagyarország s az Alföld marosvidéki részének produkcióját és nem szenved kétséget, hogy igyekezete sikert ér el s Aradot az idén a zóna segélyével az ország minden részéből sokan fogják felkeresni, mit e**

rövid idő alatt nagy arányokban fejlődött hazafias szép város meg is érdemel.

CSARNOK.

Báli tudósítás.

Nem most történt az az eset a mit itt röviden elmondandó vagyok, előzményül annak, ami csakugyan most a legközelebbi mult éjjel át községünkben történt.

A régi eset története vissza nyult a középkor elejébe — színhelye a hatalmas szövetségesek fővárosa az akkori egyesült svéd és perzsa főváros **Susa**n. Történt pedig vala ez az eset a dicső Ahasvérus uralkodása alatt, ezelőtt mint egy rövid 1950—60 esztendővel.

Ez az Ahasvérus ur nősülési szándékban lévén — illetve feleségének egyike (mert volt ám több is) kegyvesztetté lön, megüresedett állás betöltéséről gondolkodott kihirdette tehát országainak népei között e szándékát — s nyomában minden város és községben bizottságok alakultak melyek maguk a helység szépeit ezek közül kiválasztva a legszebbet felküldték a fővárosba minden késelelem nélkül. Az ottani bizottságok derekassan működhetnek (nem úgy mint most,) mert a szépek legszebbjei közül sok ház szalásoltatott be a királyi termekben, s nem hiába nevezték magukat a zsidók az „Ur kiválasztott népének” mert a király választása Hebrónnak egy díszes rozsásájára esett, mint a ki a legszebbek között a legeszebb volt Eszter Hebrón e rózája a hatalmas uralkodó kedvence nevévé lön, öröme az ez országban tartózkodó zsidóknak.

E nap évtordulóját ünneplik a zsidók még mai napig is s a régen élt Eszter szépségének köszönhetem, hogy most is midőn e sorokat írom, fel pillantva gyönyörködhetem e díszes nő koszoru minden egygyes rózsájának szemlégetésébe.

Lehotta Kiss Bandi a szentesi első zenekar primása s bandájának andalító zenéje mellett ábrándozva nézem az előttem tova repülő párokat, szellemem szárnya vissza visznek a Perzsa uralkodó udvarába, hol magamat Ahasvérusnak képzelve választanom kell a birodalom szépeinek legszebbjei közül a legeszebbet.

Vágyóan jartatom tekintetem a bálterem hölgyein, hogy kiválasszam a legeszebbet.

Nem vagyok képes — lehetetlen a legszebbet kiválasztanom, hisz mindannyian legeszebbek — mindannyit meg nem szába választanom.

Nem hiszem hogy a valódi Ahasvérusnak ily bő választékban jelentek volna meg szépek mit most itt.

Nem vagyok tánczos, de még barátja sem voltam soha a táncnak, de most akaratom ellen is verem a tagtuat a lábommal, oly tüzesen szépen huzzák a talp alá valót ezek a szentesi barna gyerekek. Igaz, hogy a rendezőség majdnem haromszor annyit fizet e bandának, mint amennyiért kihegedülték volna a mindszenti cigányok, no de legalább élvezetes éjjelt élveznek át a jelenlévők.

Ugyan csak haragszanak a helybeli cigányok a mellőztetésért. Nem is volna az helyes ha a hiba nem beennük illetve hanyagságukba rejlene. Kevesen vannak, s nincsennek kiegészítve, de nem is tanulnak semmit, mert nincskitől.

E táncestély tiszta jövedelme, a helybeli izr. templom belső felszerelésére fog fordítottatni, lesz e tiszta jövedelem, avagy a rendezőség ügybuzgóságát s dicsérendő fáradozását még anyagi veszteséggel, kárral kell pótolnia, azt még most nem mondhatjuk meg pontosan, mert noha már szép számú közönség gyűlt egybe s a bevétel már 160 firt, 50 kr., de a kiadások felől nem vagyok kellően tájékozva.

En részemről nagy bizalommal nézem e táncvigalom anyagi sikere elé is, mert kemény gyerekek kell annak lennie aki a kassza anyagjai, hol kérő, könyörgő, hol meg követelő és parancsoló akaratainak ellenszegülni képes.

Elérzékenyülve nyilnak meg mosolyukra a napvilágot csak néha néha látott penészes bugyelárisok.

A jelen volt hölgyek közül, a következőket sikerült feljegyeznünk:

Asszonyok:

Szobotka Gusztávné, Köhn Mórné, Weisz Cecília, Schwarc Lipótné, Kone Lajosné, Keese Nagy Lászlóné (Vásárhely,) Gelsy Péterné, Robicsek Lajosné, Altver Bernátné, Büchler Gáborné, dr. Wiener Márkné, Diamant Ignácné, Diamant Manóné, Weinstein Mórné (Szegvár,) Goldman Ignácné, Kohu Adolfné, Schwáb Ber-

nátné, Schwarc Dánielné, Schwarc Ignácné, Alexsoviics Jánosné, Pauker Ignácné, Benedek Bernátné, Engl Ignátné, Lövy Józsefné, Gróf Károlyné (Kistelek,) Dezsőfi Józsefné, Annus Gáborné, özv. Schenkkné, özv. Krauszné, Purjesz Mórné (Szentes,) Schlesinger Judáné, Robicsek Sománé, Weisz Jakabné, Schwáb Józsefné és Altver Baruchné.

Kisasszonyok:

Goldman Ida, Weisz Gizella és Szerénke, Lövy Mariska, Wiener Ida, Gróf Ida (Kistelek,) Altver Jozseffa és Szidónia, Robicsek Ilka és Irén, Diamant Helén, Veinstein Helén, Benedek Karolin és Cecilia, Schwáb Jozseffa, Schenk Katalin és Mariska, Klein Linka (Vásárhely,) Simonyi Irén, Keller Lizi, Kraus Berta, Schwáb Regina, Schwáb Fani, Grünstein Róza (Szeged,) Weisz Julia (Orosház) és Schwáb Rózsa (Péteri) Az első négyest 52 pár táncolta.

A közönség köréből.

Tekintetes szerkesztő ur!

Tudva azt, hogy b. lapja igen nagy igyekezettel és jó akarattal viseltetik a közönség és községünk iránt, engedje meg, hogy a munkától kérges kezembe tollat fogjak és becses lapjában hálás érzelmeimet kifejezzem, amit a felebaráti szeretet és a kötelesség is parancsol.

Hála istennek, községünk — mely bár nagyon szegény népessége számához elég jeles egyénekké van megáldva, minden téren; csak az a bajunk, hogy nem akarjuk ösmerni azokat, akiknél bajainkban segítyt nyerhetnénk; bizalmatlanok vagyunk azokhoz, akik közöttünk vannak és a vidéken heresünk gyógyulást, igazságot, pompát, divatot stb. magunkat becsülni nem tudjuk.

Arról, hogy nem kell mindjárt vidékre menni, ha valakinek gyógyításra van szüksége, nekem alkalmam volt meggyőződni.

Nekem ugyan is egy 11 éves kis leányom két év előtt teljesen nyomorékká lett; a dereka kificamodott, a bál lába felzsugorodott és elszáradt; az élet kihalt belőle, érzéketlenné vált és még mankón segítségével is csak nagy kinnal birta eltörzult tagjait tovább szállítani.

Megvizsgáltattam a szomszéd nagyobb városok híres orvosaival, kik leányomat gyógyíthatatlannak nyilvánították.

De a jó tanács aranyat ér! erről is meggyőződtem akkor, midőn Hám János derék igazgató-tanító urral találkoztva azon tanácsot adta nekem, hogy kérjem meg dr. Schwartz Jakab urat, hogy vizsgálja meg, a ki azután Altver orvos urral, csekély díjért megoperálta derekát, lábát kinyújtották, begipszelték, ki az előtt négy hóval történt és mármár egyenes derékkal, sántitva, de bot és mankók nélkül jár gyermekem.

Lehet e szülőknek nagyobb öröme, mint midőn élő halottnak hitt gyermeke leteszi a kóidus botot? Nincs-e okunk tisztelni az orvosokat, kik ily csodával hatásos műtetet végrehajtanak?

Midőn ezt a lapok hasábjain nyilvánossá teszem, ez által csak figyelmeztetni akarom a közönséget, hogy tanuljuk meg tisztelni községünk derék orvosait; forduljunk bizalommal hozzájuk, mert ők az emberiség jötevői.

Hála és tisztelet nekik!

Kruszlit István

Tek. szerkesztő ur!

Kérem sziveskedjék e sorokat b. lapjában közzé tenni, mellyel egy létesítendő dalárda érdekében akarom a t. közönség figyelmét felhívni.

Községünkben az elmúlt évben már alkittatott egy dalárda, a melyet táian életképesse lehetett volna tenni, ha községünk intelligens lakossága pártfogolta volna. Sajnos azonban, hogy a mi intelligens közönségünk nagyobb része, „ugy sem lesz a b b b l s e m m i” — megjegyzéssel, nem sorakozik a pártfogók közé.

Azoknak, kik így beszélnek, — elősmerem — valóban igazuk van, mert ha ők nem pártolják, nem mutathat egy dalárda semmi eredményt fel.

Egy dalárda fennállásához anyagi áldozat szükséges, a mit mi, működő tagok — kik mindannyian szegények vagyunk — előteremteni nem tudunk. Szükséges továbbá egy jó tanító, ki

*) E rovat alatt minden közérdekű felszólamlások díjtalanul közölteknek.

fáradságot nem kimélve igyekeznek a dalárdát kiképezni. Ugy szintén szükségesek minél nagyobb számú pártoló tagok, kik csekély anyagi áldozattal a dalárda alapját megvetik.

Sokaktól lehet hallani azt is, hogy üdvösebb volna egy tűzoltó egyesület alakítása; ezt mi is előszerjűnk, csak hogy ennek kezdeményezésére nem mi, hanem nagyobb emberek vannak hivatva. Ha megalakul egy ily tűzoltó egyesület — amit szívből óhajtok — úgy a működő tagok nagy része bizonyosan ugyanazon iparos ifjakból fog állani, kik jelenleg a dalárdának is tagjai.

Midőn azon reményemnek adok kifejezést, hogy községünk intelligens közönsége nem fogja tétlenül nézni a mi törekvésünket és tömegesen fognak a dalárda pártoló tagjai közé sorakozni, kérem egyszersmind, ne engedje a tűzoltó egyesületet sem tovább vajódni, melyet mi teljes erőnkől fogjuk támogatni.

Adjanak anyagot, mi majd építünk!

Tisztelettel
Mészáros Lajos,
iparos, a dalegyesület tagja.

1468.
1890.

Csongrád vármegye alispánjától.

Pályázati hirdetmény.

Csongrád vármegye törvényhatóságánál lemondás folytán megüresedett és évi 800 forint fizetéssel s 200 forint lakbér illetménnyel javadalmazott I-ső alszámvevői állásra ezennel pályázat hirdettetik.

Felhivatnak tehát mindazok, kik ezen állást elnyerni kívánják, hogy kellőleg felszerelt s az 1883. évi I. t. cz.-ben körülírt elméleti képzettségüket igazoló folyamódványaikat Csongrád vármegye főispánja Zsilinszky Mihály ur Öméltóságához bezárólag 1890. évi március 22-ik napjáig annyival inkább benyújtsák, mivel az ezen határidő eltelte után beérkező kérvények figyelembe vétetni nem fognak.

Szentesen, 1890. március 3.

STAMMER SÁNDOR,
alispán.

NYILT-TÉR

Nyilatkozat.

Alólirott kijelentem, hogy a mennyiben én állítólag a mindszei izr. hitközségnek 1890. évi febr. 2-án megtartott közgyűlésén Szobotka Gusztáv ur ellen becsület sértő kifejezéseket használtam volna, azokat felindulásomban használtam s azokat lettek légyen bár milyenek, ezennel készségesen visszavonom, annál is inkább, mert nekem Szobotka Gusztáv ur egyénisége és jelleme ellen semmi kifogásom nincs s a történeteket sajnálom.

Kelt Szentesen, 1890. március 3.

Schwartz Lipót s. k.

Dr. Schlesinger Károly s. k.
Hubacsek Pál s. k.

Szerkesztői üzenetek.

R. R. Szentes s. Beküldött versei nem ütnek meg a közölhetőség mértékét.

* E rovatban a közlöttékért nem vállal felelősséget a Szerk.

Levelezőinket kik emínőségüknek megfelelnek a további előfizetésektől felmentjük.

Helybeli előfizető. Kértesítjük, hogy lapunk szerkesztésétől megválni, soha eszünkbe se jutott. Midőntáhat azon előismerő nyilatkozatáért, melyben a jelenlegi szerkesztés iránti megelégedésének ad kifejezést, meg köszönjük tudatjuk, hogy lapunk irányán sem vagyunk hajlandók mit sem változtatni.

Hypokrátés Szegvár. Fogadja köszönetünket szives közreműködésért. Kérjük továbbra is.

Csanyi. Nincs semmi új az ég alatt?

Dorozsma. „Hallgatni arany” ez egy nagyon régi közmondás, de ki is ment már a dívatból s semmi gyakorlati célja nincs. Az újabb kor e közmondást módosította s ma már így hangzik; „Többet ér a beszéd ezüstje — mint a hallgatás aranya”.

Csongrádi levelezőnk talán csak nem hagy cserbe bennünket? Félünk, hogy úgy lesz, mert önk-nél most gomba módra nőnek a lapok... Nyugtasson meg bennünket s írja meg, hogy mi oka az irodalom s a közművelődés ily rohamos hódításának?

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos
Diamant Manó.

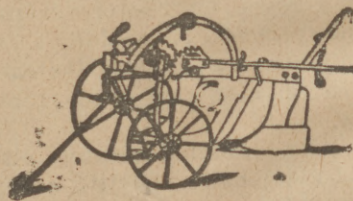
SCHLICK-féle Vasöntőde és gépgyár RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG B. PESTEN.

Gyár és irodák:

VI., külső váci-ut 1966/99 sz.

Ajánlja kitűnő és szilárd szerkezetű, számos első díjakkal kitüntetett:

SCHLICK-féle szab. 2 és 3 vasúkekét

és szabadalm. mélyítő ekéit,

mélyítő ekéit önvezetékekkel, eredeti Schlick és Vidats-féle

egyvasúkekét,

talajmivelő eszközeit, bo ronait és rögtörő hengereit

CHLICK-féle szab. „Haladás” sorbavető gépeit

Szörvavető gépek, többvasu ekékre alkalmazható tengeri- és répa-ültető készülékek. Készletben vannak tovább gőz és járgány cséplő készülékek, gabonatisztító rosták (Baker és Vidats rendszer) takarmánykészítő gépek, tengeri morzsolók és daráló, őrlőmalomok és olajmalom berendezések. Eredeti amerikai kéveköto és marokrakó arató gépek és fűkaszaló gépek.

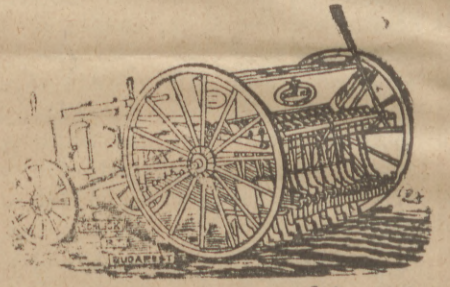
Legjutányosabb árak.

Előnyös fizetési feltételek. Árjegyzékek kívánatra ingyen s bérmentve

Jegyzet. Van szerencsénk ezennel t. c. üzletbarátaink becses tudomására hozni, hogy noha a VI. Podmanicky-utca 14 sz. a. levő irodánk legnagyobb részét a külső váci-uton levő gyártelepünkre helyeztük át, mindazon által ezen irodai helyiségünkben t. üzletbarátaink kényelme érdekében egy városi irodát tartunk fenn, valamint, hogy ugyanott építési cikkein és gazdasági gépeinkből raktárt létesítettünk.

Kiváló tisztelettel

A Schlick-féle vasöntőde részvénytársaság igazgatósága.

DIAMANT MANÓ KÖNYVNYOMDAJA

Ajánlom a legujabb fajta betűkkel dusan berendezett

könyvnyomdát

minden e szakba vágó munkák gyors, pontos és jutányos elkészítésére,

NÉVJEGYEK,

ESKETÉSI- és BÁLI MEGHÍVÓK

MŰVEK,

KÖRLEVELEK.

ÜGYVÉDI,

LOVAS- és GYALOG-CSENDŐRSÉGI,

PÉNZÜGYÖRI

KÖZSÉGI NYOMTATVÁNYOK.

Gazdálkodóknak:

CSELEDSZEGŐDMÉNYI LEVÉL,

napszámjegyzék és naplójegyzék.

betűsoros ÜZLETI könyvek.

PAPIR- és IRODASZER-KERESKEDES

A „Mindszent-Szegvár és Vidéke” kiadóhivatala.

KÖNYVEK BEKÖTÉSE JUTÁNYOSAN ELVÁLLALTATNAK.

A vidéki megrendelések a nyomda saját költségén szállítatnak rendeltetési helyökre.

Nyomatott Mindszent-Diamant Manó könyvnyomdájában.